

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 56/19.	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
<i>o.1. Fakty uznane za udowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	J. B..	Czyn z punktu I wyroku.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. W dniu 14 lutego 2013 roku na ulicy (...) w D. obywatel	Częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. B..	k. 30, 364, 925-926. k. 16-17, 919-920.	

Rumunii oskarżony J. B. poruszał się jako kierujący samochodem osobowym F. (...) o nr rej. (...). Z przodu obok kierowcy na miejscu pasażera siedział A. R., zaś z tyłu tego pojazdu siedzieli J. R., M. B. i A. R., którzy znajdował się z tyłu za oskarżonym. W tym samym czasie wzdłuż ulicy (...), prawym pasem krawędzi jezdni jechał rowerem pokrzywdzony Z. P. (1). Jechał on do firmy (...). Przed skrzyżowaniem z ulicą dojazdową do (...) znajduje się przejście dla pieszych, przed którym Z. P. (1) zjechał do osi jezdni i następnie sygnalizował, że będzie skręcał w lewo. Gdy Z. P. (1) był w fazie wykonywania manewru skrętu w lewo w drogę dojazdową do firmy (...), to samochód kierowany przez oskarżonego znajdował się już w zaawansowanej fazie wyprzedzania. Oskarżony jako kierujący samochodem osobowym F. (...) o nr rej. (...) w wyniku nie rozpoznania prawidłowo sytuacji ruchowo – drogowej doprowadził do potrącenia kierującego rowerem Z. P. (1), który był w fazie skręcania w lewo w drogę dojazdową prowadzącą do firmy (...). Do zdarzenia doszło na skrzyżowaniu dróg i na przejściu dla pieszych.

2. W chwili zdarzenia zarówno oskarżony J. B.

Częściowo zeznania A. R..	k. 19-20.
Częściowo zeznania A. R..	k. 21-22.
Zeznania Z. P. (1).	k. 216-237, 508-510, 763-775, 1087-1089.
Opinie biegłego I. R..	k. 7-8.
Protokół oględzin miejsca zdarzenia.	k. 9, 10.
Szkice miejsca zdarzenia.	k. 4,5.
Protokoły z przebiegu badania staniu trzeźwości.	k. 6.
Świadczenie wzorcowania.	k. 7-8.
Protokół oględzin miejsca zdarzenia.	k. 9,10.
Szkice z miejsca wypadku.	k. 25, 245.
Opinie biegłego M. T..	k. 88-94.
Protokół oględzin i sekcji zwłok.	k. 81-82, 84, 110-203, 205, 416-417, 420, 421, 546.
Dokumentacja medyczna.	k. 476-479, 559, 592, 739-742.
Opinie biegłego W. L..	k. 399-401.
Zeznania J. K..	k. 437-440.
Zeznania R. S..	k. 794-799, 1098-1099.
Opinie z Zakładu Medycyny Sądowej C. U. w K..	k. 67-68, 394-396, 1069-1071.
Częściowo zeznania Z. P. (2).	k. 71-72, 393, 1072-1073.
Częściowo zeznania M. P..	k. 36-37.
Protokół oględzin pojazdu.	k. 7-8.
Protokół oględzin miejsca zdarzenia.	k. 1110.
Karta karna.	k. 363.
Dane osobopoznawcze.	

jak i pokrzywdzony Z. P. (1) byli trzeźwi.

3. Zdarzenie miało miejsce w porze dziennej. Było pochmurno. Odcinek drogi, na którym doszło do zdarzenia był prosty, teren płaski, zaś droga asfaltowa była mokra.

4. W wyniku zdarzenia jadący rowerem Z. P. (1) odniósł obrażenia ciała w postaci powierzchownego otarcia skóry okolicy czołowo - skroniowej lewej, zasinienia o wymiarach 15 na 7 centymetrów na bocznej powierzchni ramienia prawego, powierzchownego otarcia skóry okolicy wyrostka łokciowego prawego, zasinienia o wymiarach około 21 centymetrów na 7 centymetrów na tylnej powierzchni ramienia prawego, otarcia skóry i zasinienia grzbietu ręki prawej, zasinienia powierzchni bocznej, przedniej i częściowo przyśrodkowej podudzia lewego, zasinienia tylnej powierzchni uda lewego 11 na 5 centymetrów, zasinienia w okolicy obu kolan, złamania kostki bocznej podudzia lewego, uszkodzenia więzadła trójgraniastego stawu skokowego lewego, złamania wybuchowego trzonu I kręgu lędźwiowego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności

narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu.

W dniu 24 lutego 2013 roku podczas pobytu Z. P. (1) w Szpitalu Wojewódzkim nr (...) w R. stwierdzono jego zgon. Bezpośrednią przyczyną zgonu Z. P. (1) był zawał mięśnia sercowego, spowodowany zaawansowaną miażdżycą tętnic wieńcowych. Obrażenia ciała jakich doznał Z. P. (1) w wyniku zdarzenia z dnia 14 lutego 2013 roku nie pozostają w związku przyczynowo - skutkowym z jego zgonem. Co prawda nie można wykluczyć, że skutki wypadku przyspieszyły przede wszystkim wystąpienie zawału serca u Z. P. (1) to jednak z lekarskiego punktu widzenia nie daje to podstaw do przyjęcia istnienia związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy zdarzeniem z dnia 14 lutego 2013 roku, a jego zgonem.

5. W wyniku zdarzenia w samochodzie F. (...) o nr (...) o4LW ujawniono uszkodzenia i ślady powypadkowe zlokalizowane w prawym przednim narożu pojazdu z dalszym przejściem uszkodzeń na pokrywę silnika oraz szybę czołową tego pojazdu. Natomiast uszkodzenia roweru, którym poruszał się Z. P. (1) obejmowały głównie lewą

<p>boczną stronę, było zdeformowane również koło tylne.</p> <p>6. Oskarżony uprzednio nie był karany. Posiada wykształcenie podstawowe, bez zawodu. Nie ma stałej pracy i na utrzymaniu ma dwoje dzieci. J. B. nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo.</p>			
<p><i>o.1. Fakty uznane za nieudowodnione</i></p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1. J.</p>	<p>J. B..</p>	<p>Czyn z punktu I wyroku.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>1. Kierujący rowerem Z. P. (1) bezpośrednio przed zdarzeniem nie sygnalizował, że będzie skręcał w lewo, poruszał się przy prawej krawędzi ulicy (...) i zajechał drogę oskarżonemu oraz, że Z. P. (1) bezpośrednio przed zdarzeniem poruszał się chodnikiem wzdłuż ulicy (...) i nie zasygnalizował, że bezpośrednio z tego chodnika będzie zjeżdżał na tor ruchu samochodu, którym kierował J. B..</p>	<p>Częściowo wyjaśnienia J. B..</p> <p>Częściowo zeznania A. R..</p> <p>Częściowo zeznania A. R..</p> <p>Częściowo zeznania oskarżycieli posiłkowych Z. P. (2) i M. P..</p>	<p>k. 30, 364, 925-926.</p> <p>k. 16-17, 919-920.</p> <p>k. 21-22.</p> <p>k. 67-68, 394-396, 1069-1071.</p> <p>k. 71-72, 393, 1072-1073.</p>	

<p>2. Pomiędzy powstałymi obrażeniami ciała u Z. P. (1) w wyniku zdarzenia z dnia 14 lutego 2013 roku, a jego zgonem w dniu 24 lutego 2013 roku istnieje związek przyczynowo - skutkowy.</p>			
<p>2. OCena DOWODÓW</p>			
<p>0.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>5. 6. 7. 8. 9.</p>	<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego.</p> <p>Opinie biegłego I. R..</p> <p>Zeznania Z. P. (1).</p> <p>Zeznania J. K. i R. S..</p> <p>Częściowo zeznania A. R..</p> <p>Częściowo zeznania oskarżycieli posiłkowych Zenobi P. i M. P..</p> <p>Częściowo zeznania A. R..</p> <p>Opinie biegłego M. T..</p> <p>Opinie biegłego W. L. i opinie Zakładu Medycyny Sądowej C. U. w K..</p> <p>Dokumentacja, w tym dokumentacja fotograficzna w postaci:</p> <p>Protokołów z przebiegu badania staniu trzeźwości.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego na wiarę zasługują jedynie w części, w której nie są sprzeczne z wiarygodnymi zeznaniami Z. P. (1), opiniami uzupełniającymi (pisemnymi i ustnymi) biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadku drogowego I. R., dokumentacją zgromadzoną na okoliczności sprawy oraz zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego.</p> <p>W ocenie Sądu, opinie biegłego I. R. są jasne, pełne i zawierają przekonujące konkluzje co do okoliczności zdarzenia. Biegły w sposób jednoznaczny odpowiedział na wszystkie postawione mu, m.in. przez strony pytania. Przy czym na podkreślenie wymaga fakt, iż Sąd ustalając stan faktyczny,</p>	

Świadczenia wzorcowania.	przede wszystkim co do sposobu zachowania się kierującego rowerem przed zdarzeniem, opierał się na opiniach uzupełniających biegłego I. R. (pisemnej i ustnej), bowiem pisemna opinia biegłego I. R. była niewątpliwie niepełna (k.216-237), zaś materiał dowodowy zebrany w sprawie już po wydaniu tej opinii niewątpliwie wskazuje, że w żaden sposób nie można wykazać, iż to pokrzywdzony Z. P. (1) również przyczynił się do tego zdarzenia. Brak bowiem na takie ustalenia wiarygodnych dowodów. Przy czym mając na uwadze, iż z opinii uzupełniających biegłego I. R., wynika, że depozycje Z. P. (1) co do przebiegu zdarzenia w pełni odpowiadają rzeczywistej pozycji powypadkowej pojazdu kierowanego przez oskarżonego, to nie może budzić wątpliwości, że zeznania pokrzywdzonego co do przebiegu zdarzenia są wiarygodne. Biegły w ustnej uzupełniającej opinii w sposób przekonujący również wskazał, że mając także na uwadze składane wyjaśnienia przez oskarżonego i zeznania A. R. (znajdował się na przednim siedzeniu samochodu kierowanego przez oskarżonego) co do przebiegu zdarzenia i zachowania się
Protokołu oględzin miejsca zdarzenia.	
Szkiców z miejsca wypadku.	
Protokołu oględzin i sekcji zwłok.	
Protokołu oględzin pojazdu.	
Dokumentacji medycznej.	
Dokumentacji fotograficznej.	
Karty karnej.	

kierującego rowerem, to przeprowadzona symulacja na takie okoliczności wykazała, iż wskazywane przez nich wersje co do pozycji kierującego rowerem bezpośrednio przed zdarzeniem w żaden sposób nie odpowiadają pozycji powypadkowej samochodu marki F. (...). Jak podkreślił biegły, przy takich wersjach zdarzenia, pozycja powypadkowa tego pojazdu musiałaby odbiegać znacząco od rzeczywistego położenia tego samochodu. W tym miejscu należy również wskazać, iż przecież sam A. R., który siedział na tylnym siedzeniu samochodu kierowanego przez oskarżonego, jednoznacznie wskazał, iż po zdarzeniu nikt nie przestawiał pojazdów. Zatem, skoro depozycje pokrzywdzonego Z. P. (1) w pełni znajdują oparcie w uzupełniających opiniach biegłego I. R., to trudno uznać za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego i A. R., który siedział na przednim siedzeniu, iż wskazywane przez nich wersje co do zachowania się pokrzywdzonego, m.in. tego, iż to Z. P. (1) zajechał im drogę są wiarygodne. Nie ulega również wątpliwości, iż skoro z symulacji przeprowadzonej przez biegłego I. R. (k.769) wynika, iż pokrzywdzony poruszając się już przy osi jezdni ulicy

(...) sygnalizował zamiar skrętu w lewo w odległości 28,5 metra od samochodu F. (...), to oskarżony powinien zauważyć, że jadący przed nim rowerzysta będzie skręcał w lewo. Przy czym należy wskazać, iż skoro pokrzywdzony przed zdarzeniem zjechał do osi jezdni i następnie sygnalizował, że będzie skręcał w lewo, to Z. P. (1) musiał być co najmniej przekonany o tym, że inni użytkownicy ruchu nie mają wątpliwości, co do jego zamiaru. W tym miejscu warto również wskazać, iż przecież żaden z przepisów nie zobowiązuje kierującego, w tym rowerzysty, który wykonuje skręt w lewo do sprawdzania, czy podjęta i kontynuowana sygnalizacja tego manewru „dotarła” do użytkowników ruchu drogowego.

Pokrzywdzony również musiał widzieć, iż zbliża się do przejścia dla pieszych i do skrzyżowania, a więc tym bardziej musiał być wręcz przekonany, że podjęta sygnalizacja dotarła do innych uczestników ruchu i nikt w tym miejscu go nie będzie wyprzedzał. W takich okolicznościach nie ulega wątpliwości, że Z. P. (1) po wcześniejszej prawidłowej sygnalizacji w lewo nie miał żadnego obowiązku odwracania się do tyłu i sprawdzenia, czy ktoś nie znajduje się na lewym

pasie ruchu, tym bardziej, że jak wskazano wyżej, znajdował się w rejonie przejścia dla pieszych i skrzyżowania ulic. W związku z powyższym nie ulega wątpliwości, iż mając na uwadze opinie uzupełniające biegłego I. R. oraz pozostały wiarygodny materiał dowodowy w ocenie Sądu nie można mieć wątpliwości, że bezpośrednią i jedyną przyczyną wypadku było błędne zachowanie oskarżonego, który sprzecznie z zasadami ruchu drogowego rozpoczął wyprzedzanie rowerzysty Z. P. (1), który w sposób prawidłowy zasygnalizował i realizował skręt w lewo oraz manewr wyprzedzania podjęty przez oskarżonego był niezgodny z przepisami, gdyż był prowadzony w rejonie przejścia dla pieszych i skrzyżowania.

Są jasne, spójne i rzeczowe. Co prawda Z. P. (1) nie był słuchany w postępowaniu sądowym, bowiem kilkanaście dni po zdarzeniu z dnia 14 lutego 2013 roku zmarł, to jednak na podkreślenie wymaga fakt, iż złożone przez niego depozycje bezpośrednio po zdarzeniu co do przebiegu wypadku znajdują w pełni oparcie przede wszystkim w opiniach uzupełniających biegłego I. R., o czym mowa była powyżej. Brak jest okoliczności

kwestionujących treść tych zeznań.

Nie budzą wątpliwości co do wiarygodności. Nie byli świadkami zdarzenia i w swoich zeznaniach nie potwierdzili, aby zgon pokrzywdzonego pozostawał w bezpośrednim związku z doznany wypadkiem.

Wiarygodna jest ta część zeznań świadka w których potwierdza on okoliczności bezsporne w przedmiotowej sprawie, a więc przede wszystkim przebywanie na przednim siedzeniu obok kierowcy w chwili zdarzenia i okoliczności, które miały miejsce bezpośrednio po zdarzeniu, a które nie są kwestionowane.

Wiarygodne są zeznania Z. P. (2) i M. P. w tej części w których wskazują, że Z. P. (1) nie przyczynił się do przedmiotowego zdarzenia drogowego, bowiem znajduje to również oparcie w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym, w tym w opiniach uzupełniających biegłego I. R.. Niewątpliwie nie byli świadkami zdarzenia, jednakże ich zeznania odnośnie okoliczności, że Z. P. (1) nie przyczynił się do zdarzenia muszą zostać uwzględnione, skoro znajdują potwierdzenie w wiarygodnym materiale dowodowym.

Zeznania drugiego z pasażerów, który w chwili zdarzenia znajdował się na tylnym siedzeniu za oskarżonym w samochodzie F. (...) zasługują na uwzględnienie w tej części w których przyznał, że przebywanie w chwili zdarzenia bezpośrednio za oskarżonym w tym samochodzie powodowało, że miał ograniczone pole widzenia, bowiem jest to również zgodne z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Nie ulega wątpliwości, iż taka pozycja ograniczała mu pole widzenia. Przyznał również, iż bezpośrednio po zdarzeniu nikt nie zmieniał pozycji położenia pojazdów. Trudno uznać, aby również w tej części miał jakiegokolwiek powody do działania na rzecz oskarżonego.

Są jasne, spójne i brak jest okoliczności przede wszystkim co do wniosków końcowych wynikających z tych opinii.

Są rzeczowe, rzetelne i w sposób kompleksowy odnoszą się do wszystkich stawianym biegłym pytaniom i zarzutom. Przy czym przede wszystkim z opinii Zakładu Medycyny Sądowej C. U. w K. z dnia 20 listopada 2019 roku w sposób jednoznaczny i kategoryczny wynika, iż bezpośrednią przyczyną

	<p>zgonu Z. P. (1) był zawał mięśnia sercowego, spowodowany zaawansowaną miażdżycą tętnic wieńcowych, zaś powstałe obrażenia ciała w wyniku zdarzenia z dnia 14 lutego 2013 roku nie pozostają w związku przyczynowo - skutkowym z jego zgonem. Jak wynika również z tej opinii , wskazane obrażenia ciała u Z. P. (1) co najwyżej „mogły” przyspieszyć jego zgon z lekarskiego punktu widzenia, w żaden sposób nie dają jednak podstaw do przyjmowania istnienia związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem, a jego zgonem.</p> <p>Nie budzi żadnej wątpliwości ani co do formy, ani co do treści. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich autentyczności, ani rzetelności. Nie budziła również wątpliwości Sądu dokumentacja fotograficzna.</p>		
<p><i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	

<p>4.</p>	<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego i częściowo zeznania A. R.</p> <p>(w chwili zdarzenia przebywał na przednim siedzeniu, obok oskarżonego).</p> <p>Częściowo zeznania A. R. (siedział w samochodzie kierowanym przez oskarżonego na tylnym siedzeniu).</p> <p>Częściowo zeznania oskarżycieli posiłkowych Z. P. (2) i M. P..</p> <p>Zeznania J. S. i A. O..</p> <p>Pozostała zgromadzona w sprawie dokumentacja.</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom A. R. (siedział na przednim siedzeniu, obok oskarżonego) w części w których niewątpliwie starali się wykazać, iż pokrzywdzony przed zdarzeniem nie sygnalizował, że będzie skręcał w lewo, nie poruszał się przy osi jezdni i również przez treść złożonych depozycji starali się wykazać, że to Z. P. (1) zajechał im drogę. W tym miejscu należy wskazać, iż niewątpliwie wyjaśnienia oskarżonego i mające je wzmocnić zeznania w/w A. R., który znajdował się na przednim siedzeniu pojazdu F. (...), co do zachowania się kierującego rowerem Z. P. (1) bezpośrednio przed zdarzeniem, są nieprzekonywujące i nie znajdują również oparcia w wiarygodnym materiale dowodnym. Przy czym nie ulega wątpliwości, iż w/w depozycje również z tego powodu są nieprzekonywujące, iż oskarżony, jak również w/w za każdym razem będąc słuchani na okoliczności sprawy, zmieniali wersję, przede wszystkim odnośnie poruszania się rowerzysty bezpośrednio przed zdarzeniem. W takich okolicznościach nie ulega wątpliwości, iż zapewne poprzez zmianę wersji zdarzenia co do</p>	
-----------	---	---	--

poruszania się kierującego rowerem Z. P. (1) przed zdarzeniem chcieli po prostu zminimalizować odpowiedzialność oskarżonego za to zdarzenie. Początkowa wersja zdarzenia oskarżonego i w/w A. R. zakładała, że rzekomo Z. P. (1) poruszał się przy prawej krawędzi ulicy (...) i wówczas bezpośrednio zjechał na tor pojazdu kierowanego przez oskarżonego, w żaden sposób nie znajduje oparcia przede wszystkim w opinii uzupełniającej biegłego I. R.. Biegły ten bowiem wykazał, że przeprowadzona symulacja na takie okoliczności wskazuje, iż taka wersja zdarzenia w żaden sposób nie może zostać uwzględniona, gdyż taka wersja zdarzenia nie odpowiadała przede wszystkim pozycji powypadkowej samochodu kierowanego przez oskarżonego. Co więcej, jak wynika z uzupełniających opinii biegłego I. R. również wskazywana w okresie późniejszym przez oskarżonego i w/w A. R. niejako druga wersja odnośnie zachowania kierującego rowerem Z. P. (1), który bezpośrednio przed zdarzeniem miał rzekomo jechać chodnikiem i wówczas zjechać na pas oskarżonego tym bardziej nie zasługuje na uwzględnienie. Przy czym

nie ulega wątpliwości, iż w/w A. R. składając niemalże tożsamą treść zeznań jak jego wujek (oskarżony) chciał po prostu wzmocnić jego wyjaśnienia, iż to zachowanie rowerzysty musiało być nieprawidłowe.

Niewiarygodna jest ta część zeznań drugiego z pasażerów samochodu F. (...) o nr rej. (...) w których podał, że rowerzysta nagle skręcił w lewo, a więc, że to pokrzywdzony zajęczał im drogę, bowiem nie znajduje to przede wszystkim oparcia w wiarygodnym materiale dowodowym, o czym mowa była powyżej.

Niewiarygodna jest ta część zeznań w których starali się wykazać, że pomiędzy stwierdzonymi obrażeniami ciała Z. P. (1) w wyniku zdarzenia z dnia 14 lutego 2013 roku, a jego zgonem istnieje związek przyczynowo - skutkowy, bowiem nie znajduje to przede wszystkim potwierdzenia w opiniach Zakładu Medycyny Sądowej C. U. w K. z dnia 20 listopada 2019 roku, o czym mowa była powyżej.

Zeznania J. S. i A. O., które nie były naocznymi świadkami zaistniałego zdarzenia, nie przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego sprawy.

		Jest jasna, pełna i sporządzona przez uprawnione podmioty w zakresie ich kompetencji. Jednakże nie odnosi się do przedmiotu rozpoznania.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		J. B..
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Oskarżony J. B. swoim zachowaniem zrealizował znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. Przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k. W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd zmienił opis czynu w porównaniu z zarzutem z aktu oskarżenia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu okoliczności, że do przedmiotowego zdarzenia przyczyniło			

się również błędne zachowanie kierującego rowerem Z. P. (1). Mając na uwadze przede wszystkim wiarygodny materiał dowodowy zebrany w sprawie, w tym opinie uzupełniające biegłego I. R. co do okoliczności, że wersja zdarzenia wskazywana przez Z. P. (1) w pełni znajduje oparcie w rzeczywistej pozycji powypadkowej samochodu kierowanego przez oskarżonego to nie ulega wątpliwości, że w ocenie Sądu zachowanie kierującego rowerem bezpośrednio przed zdarzeniem było prawidłowe, co znalazło odzwierciedlenie w zmianie opisu czynu.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało sprawstwo oskarżonego J. B., który w dniu 14 lutego 2013 roku w D. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) nie rozpoznał prawidłowo sytuacji ruchowo-drogowej i rozpoczął manewr wyprzedzania rowerzysty w sytuacji, gdy sygnalizował on i realizował skręt w lewo, w wyniku czego doprowadził do potrącenia kierującego rowerem Z. P. (1), w następstwie czego kierujący rowerem Z. P. (1) doznał obrażeń ciała w

postaci powierzchownego otarcia skóry okolicy czołowo - skroniowej lewej, zasinienia o wymiarach 15 na 7 centymetrów na bocznej powierzchni ramienia prawego, powierzchownego otarcia skóry okolicy wyrostka łokciowego prawego, zasinienia o wymiarach około 21 centymetrów na 7 centymetrów na tylnej powierzchni ramienia prawego, otarcia skóry i zasinienia grzbietu ręki prawej, zasinienia powierzchni bocznej, przedniej i częściowo przyśrodkowej podudzia lewego, zasinienia tylnej powierzchni uda lewego 11 na 5 centymetrów, zasinienia w okolicy obu kolan, złamania kostki bocznej podudzia lewego, uszkodzenia więzadła trójgraniastego stawu skokowego lewego, złamania wybuchowego trzonu I kręgu lędźwiowego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała u Z. P. (1) na okres powyżej dni siedmiu. Na tak ustalony stan faktyczny wskazuje zebrany w sprawie wiarygodny materiał dowodowy, w tym przede wszystkim: zeznania Z. P. (1), opinie uzupełniające biegłego I. R., opinia Zakładu Medycyny Sądowej C. U. w K. z dnia 20 listopada 2019 roku oraz zasady wiedzy, logiki i doświadczenia

życiowego. W realiach przedmiotowej sprawy nie budzi wątpliwości, iż oskarżony J. B. w sposób nieumyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez to, iż rozpoczął manewr wyprzedzania rowerzysty Z. P. (1), który wcześniej sygnalizował zamiar skrętu w lewo i był w fazie wykonywania manewru skrętu w lewo w drogę podporządkowaną przez co doprowadził do potrącenia kierującego rowerem. Przy czym na podkreślenie wymaga fakt, o czym wskazano już wyżej, iż zachowanie Z. P. (1) polegające na zjechaniu do osi jezdni, sygnalizowaniu, że będzie skręcał w lewo oraz rozpoczęciu skrętu w lewo w tych warunkach drogowych w jakich się wówczas znajdował było prawidłowe i jedyną przyczyną przedmiotowego zdarzenia było błędne zachowanie oskarżonego, który widząc takie zachowanie rowerzysty mógł wnioskować, że kierujący rowerem będzie skręcał w lewo. Co więcej, skoro do zdarzenia doszło na skrzyżowaniu dróg i na przejściu dla pieszych, gdzie przecież nie jest możliwe również wyprzedzanie, to nie ulega wątpliwości, że oskarżony nie zachował należytej ostrożności wymaganej w takich okolicznościach,

mimo, iż konsekwencje swojego nieodpowiedzialnego zachowania mógł przewidzieć. Również mając przede wszystkim na uwadze treść opinii z Zakładu Medycyny Sądowej C. U. w K.,nie może budzić wątpliwości, że pomiędzy stwierdzonymi obrażeniami Z. P. (1) w wyniku zdarzenia z dnia 14 lutego 2013 roku, a jego zgonem brak jest związku przyczynowo-skutkowego. Jak wynika bowiem z tej opinii bezpośrednią przyczyną zgonu Z. P. (1) był zawał mięśnia sercowego, spowodowany zaawansowaną miażdżycą tętnic wieńcowych, zaś powstałe obrażenia ciała w wyniku zdarzenia z dnia 14 lutego 2013 roku co najwyżej „mogły” przyspieszyć jego zgon, natomiast z lekarskiego punktu widzenia, w żaden sposób nie dają podstaw do przyjmowania istnienia związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem, a jego zgonem. Oskarżony J. B. przypisanego mu czynu dopuścił się nieumyślnie, zdarzenie wynikło z zaniedbania obowiązku, zachowania ostrożności i należytej obserwacji drogi przed prowadzonym przez siebie pojazdem.

#

3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia

	postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się	Przytoczyć okoliczności

		do przypisanego czynu	
J. B..	I i II.		<p>Wina oskarżonego J. B. nie budzi żadnych wątpliwości. Jest on osobą dorosłą, poczytalną. Nie zachodziły żadne okoliczności ograniczające jego zdolność do rozeznania znaczenia swojego działania i pokierowania swoim zachowaniem.</p> <p>Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu należy uznać za znaczny. Co prawda czyn został popełniony nieumyślnie, pokrzywdzony w jego wyniku doznał średnich obrażeń ciała jednakże oskarżony w opisanym powyżej stanie faktycznym nie powinien w ogóle podejmować manewru wyprzedzania.</p> <p>Kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwosci przypisanego mu czynu oraz stopnia jego winy, który sąd również uznał za znaczny. Orzeczona kara przyczyni się do kształtowania świadomości prawnej oskarżonego. Powinien on zdać sobie sprawę z naganności swego czynu i konieczności postępowania zgodnie z porządkiem prawnym. Orzeczona kara unaocznia oskarżonemu, że popełnianie przestępstw</p>

			<p>jest nieopłacalne oraz, że wiąże się z represją karną. Wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności spełni także swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Sąd uznał, iż wobec oskarżonego zachodzą podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania kary, gdyż nie był karany, zaś przestępstwo popełnił nieумыślnie. Dla zweryfikowania pozytywnej prognozy kryminologicznej postawionej wobec oskarżonego, będącego sprawcą wypadku w ocenie Sądu koniecznym jest orzeczenie dwuletniego okresu próby.</p> <p>Orzekając taki wymiar kary Sąd stosował przepisy obowiązujące w dacie wypadku, gdyż ich wersje po kolejnych zmianach byłyby mniej korzystne dla oskarżonego.</p>
--	--	--	---

5. <i>1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</i>			
---	--	--	--

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

<i>1.6. inne zagadnienia</i>			
-------------------------------------	--	--	--

W tym miejscu sąd może odnieść się			
------------------------------------	--	--	--

<p>do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. <i>Koszty procesu</i></p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III.</p>	<p>Ponieważ sytuacja materialna oskarżonego jest trudna (z jego oświadczeń wynika, iż nie pracuje i na utrzymaniu ma dwoje dzieci) ,Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu, wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa.</p>	
<p>6. <i>1Podpis</i></p>		